

Assistim a una reforma on no es discuteix sobre la formació, sinó només sobre la seva durada. A més a més, bona part del debat es planteja en termes de l'estalvi familiar per pagament de matrícules, i és el mateix ministre d'Educació qui formula així la qüestió. Si imitéssim la majoria d'Europa, un curs de màster costaria el mateix que un curs de grau, i ambdós tindrien un preu simbòlic. En canvi, els alts preus universitaris espanyols, i especialment els de màster, distorsionen la discussió i carreguen de raó sindicats i associacions estudiantils que protesten en considerar que un objectiu d'aquesta reforma és la reducció del sistema universitari.

Una reforma universitària hauria d'anar acompanyada d'un diagnòstic de la situació, i d'arguments acadèmics que sustentessin els canvis proposats. Res d'això no es dona en aquest cas.

Al contrari, la reforma tot just

en contra

Vera Sacristán

PROFESSORA DE MATEMÀTICA APLICADA
DE LA UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA.

La qüestió no són els anys

S'obre la possibilitat de reduir fins a l'irrisori els continguts dels graus: menys del 60% del temps per impartir coneixements propis

aprovada no fa res per combatre la proliferació de títols provocada per l'eliminació, el 2007, del catàleg de títols oficials. Sense comptabilitzar els de màster, sols els títols de grau superen avui els 500, quan abans de la reforma –ino fa ni vuit anys!– el total era de 153. ¿Quin estudiant de batxillerat és capaç de triar entre un grau en Nutrició Humana i Dietètica, Ciències de la Alimentació, Ciència i Tecnologia dels Aliments, Tecnologia i Gestió Alimentària, En-

ginyeria Alimentària, Enginyeria Agroalimentària i Agroambiental, Enginyeria de les Indústries Agroalimentàries, Enginyeria de les Indústries Agràries i Alimentàries, o Tecnologia de les Indústries Agràries i Alimentàries? Tots aquests títols i alguns més existeixen avui dia.

Caducitat de graus

Aquesta reforma tampoc no elimina la precoç especialització i la previsible caducitat d'alguns graus que avui difícilment poden oferir una formació sòlida que permeti als seus titulats una trajectòria professional adaptable i evolutiva. Qualsevol persona curiosa pot constatar l'existència d'aquests estudis al Registre d'Universitats, Centres i Títols.

Més enllà de la nova durada dels graus, que en molts casos pot ser adequada i comparable amb el nostre entorn, el decret obre la possibilitat de reduir fins a l'irrisori els con-

tinguts dels graus: en un pla d'estudis de 3 anys, el 25% podran ser pràctiques, el 12,5% el treball final i el 3% o més esport, cultura i cooperació, de tal manera que pot quedar menys del 60% –imnys de dos cursos!– per impartir els coneixements propis de cada titulació. Així mateix, cal témer que el nou decret contribueixi a complicar encara més l'estat de coses actual, ja que manté un sistema en el qual universitats diferents atorguen el mateix títol amb continguts i durades molt dispars.

Des que el 2005 es van aprovar els primers decrets per implantar l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior, a Espanya s'han publicat 12 modificacions d'aquesta normativa, la qual cosa mostra l'absència d'un projecte estable per part dels governs successius, d'un color i altre. La nostra societat no es mereix aital manca de criteri en una qüestió tan crucial como és la formació superior. ≡